

неможахъ и тамо да сполучъ —

нерачи Богъ такъвасъ горкъ смъртъ;
въ свѣта мя остави да научъ
секого, що ми испати гжрдъ.

Книга станахъ на свѣтъ театрална,
прѣдставлямъ ся секому на глѣдъ;
секому съмъ наука морална
въ менъ ся виждать теглила безъ четъ.
Въ три дѣйства прѣдставлямъ театръ;
много народе мене не виждаль,
че с' прѣдставлямъ подъ едничакъ шатъръ,
и за менъ не секой поплакаль.

Прѣдставляль съмъ ся по чужды страны,
само Българинъ не не видѣль,
и не не чуль мой-тъ горкы раны,
или въ книгъ да мя не прочеъль.

Сег' читалища, чухъ, ся отварать
по българскы градове свадѣ,
царъ дозволиль театри с' прѣдставлять
радвайте вый българи де! . . .

Сега, моля, книшкы ми купете
подъ: „Търговецъ испадналь“
та съ менъ театръ си прѣдставете
да чуй, види, кой-то не виждаъль.

